

Hegedűs Gyöngyi

hildegard a sort nézi

vess el vess el vess el magadtól hogy hozzád közel kerüljek választottaid rendre a választottságot választják helyetted add hogy szeressem elvettetésem ne fázzon hátam az utolsó helyen arcom ne szégyentől melegegjen nem kell nevem néven se nevezz én se nevezlek néven isten csak ragadványnév lehet elragadottságban minnek ott lenn a mélyben csak én vagyok ellenségnek hogy féljek magadból vess el vess el vess el az elvettetésben szuverenitásod dicsérjem hogy az üdvhöz épp én nem kellek választásod ha arcod takarja tudjam csak a hát nem hazudhat miért vezekelek azért lakoljak elvettetéssel ragadj meg legyen bűnöm hogy nem tartom bűnnek nem szeretem néped sem metéltnek sem heréltnek a szeretet holdjáró első lépése a kimondott utálat kimondani viszolyogtat hogy minden az ő belharcuk marad ne csak megelégedjem megelégtítessem veled az elvettetésben vess el vess el vess el a kiválasztásban elég az elégtelen nem bánt ha velük telsz be mint élettél velük akkor is megelégedsz ha meg nem elégtítesz nélkülem telsz be a kiválasztásnak van múltja és jövője az elvettetés szüntelen jelentől el mi különböztesse a láthatatlan nem hétvégén van láthatáson nevezz be név nélkül az utolsó helyre vagy tán még arra sem a sor már az első embertől kígyózni kezd nő előtted nő utánad gyűlöletbeszédnek ítéli majd imámat a gazdagnak nincs neve csak lázárnak ki egy közül sok hadd ácsorogjak imában tétlen tétlen nincs tanulság csak tanúság legyen az a zarándoklat nézzem a sort amelybe nem állok be oknak a tükröződésben a vége láthatatlan sorban a láthatatlan vég az utolsó hely vess el vess el vess el legyen ez ámenem a *láthatatlan / tükröződésében vess / el vess el vess el*

hildegard alkuszok alkuszán

hajnalok hajnalán nem menni hegyre rálátásért pedig most oly szép ahogy magaslik a város fölé mindig másért értem lett ez és a turistákért a tér nem terel szálla alá testbe prédikálni a holtaknak a mennybemenetel pokla nem láttat tornyokat lappang az idő testben a mű ítélt mindent feledésre hegyemenetért síkra száll a lélek nem tartja a közigazgatási határt az országos szürke túrán közbádoghíd az első állomás alkuszok alkuszán mikor kezdem el szépnek látni soroksárt a széles út is keskeny út magyarul nem vág széles rendet ki szeretne maradni a testben az ima csörög morog itt már egyetlen fa is magát sornak hívja mindegy hogy áhítja vagy ásítja a bakony az ő párisza testbe prédikálni holtakat száll alá újra a lélek nem közigazodhat az alkony az én pázsitom ahogy magasodva a város fölé hanyatlón ugyanaz a nap mindig egy másikért hiába vág széles rendet a kegyelemnek minden keskeny szép komoly fiadat *látszani* is engedd

hildegard aludni szeretne

szeretni téged éjszaka nappali tudattal félni téged világosban éjszakai tudattal ha angyal kerül a látható spektrumba kiveszni nem tud kivenni nem tud miért csak a fáradság örök van érzés mi nem betagozható a testbe átrezeg élettelenbe de mi az ha hangodtól eleven a szalagkorlát nem a magasságtól átléphe-

tetlen az tájol hogy elveszek munkába menet vagy jövet üssenek el csak hadd pihenjek meg a végtelenben a villamos a megálló előtt álljon meg az utastérből engedjen el ne kelljen átszállnom merev achilleszsel ne állítson meg a tini lány hogy helyette a dohányboltba bemenjek elmúltam tizennyolc belépek de mondd ki mikor múlok ha hangodtól eleven halva sem élettelen ne végy ki de vegyél fel ne hordozz csak cipelj a térből engedj el tagolj az elevenbe üss csak hadd pihenjek az tájol hogy elveszem a végállomás is köztes hangszalagkorlát a látható spektrumban kiáltás visszarettent bátran érdektelen nem kéri alapítón számon a rendet ha megállítasz te is állj meg velem ne csak utcazaj rezegjen a testben legyenek hogy kövessék a hátország hazudhat az arcvonatról az arcvonat a hátországról nehezebben alapítsak rendet amiből kiveshetsz ha éjszakai tudattal angyal kerül a látható spektrumba félelme a testbe átrezeg de remegni merev innal már nem lehet nevezd az univerzum közönyét részvétnek nézd ahogy a szabad akarat besínez ne várj míg elbukom állva is segíts fel cipelj tagolj engedj el *rezegj a testben / nem kell mögötted legyenek / hogy kövessék*

hildegard éjszakája

mi van ha isten látogatja az érzészavarral az égő érzéssel testében a nem helyén valóval amiből fel kell kelni zajt kell csapni a testben hogy elüljön különben nem alhat nincs kihez menjen mikor felkel kérdés helyett iszik egy korty vizet elég felkelni járni egyet isten elhagyja a testet miért úgy jön hogy csalánruhát ad rá amelyből nincs ki a szárny nincs elég gyom csak irtás hol a kiűzetés maga az istenjelenlét miatt ha elrendelte a rendben nincs korbács a test nem övben vezeklés a gyom is gyógynövény miatt kel fel hogy mint főpap a korty álmához visszaküldje miért imádkozza ne hagyj el ha felkel hogy kiűzze sosem látogatási időben van a meglátogatás ideje nem a vízért csak a nyelésért csak a zajért a testben hogy csendesedjen isten nem nyugszik míg őt fel nem ébreszti nem keveri az igeidőket mikor itt van elsóhajtja a *jöjj elt* a jövő nem a múlt határozza meg a jelent mi lenne ha csak ujjongásnak venné az érzetet nem exodus vajon minden bevonulás jeruzsálembe csalánruhát ad rá légy kegyelmezett munkádon bár más keres über alles gifeln gibt es bevonulás minden exodus a testbe felkel és jár pedig isten maga a bénultság a *zajból a test / benn hogy csendesedjen is / ten tente ten te*

hildegard (12) elbúcsúzik testvéreitől

nem oszlik szét nem köd a tudaton mint a mítosz nem kevesebb több nem arról szól ami volt hanem ami van nem megtörténte a való sem elmúlás sem ébredés nem teszi múltba a csontoknak csak test lehet a tárlója mikor ébred hiába könnyebbedik csak álom volt a lelepleződés a lelepleződéstől való félelem maga a sötétség csak előszoba az ébredés előtt egy nő átsuhan feleség terhelő bizonyítékokkal a KATI szórendben az ige a végére marad hogy íme mindent maga alá rendeljen a valóság szomszédol az álomban teteme felett átlép pedig még él zsilipel a félelem az álommunka nem álom meló mint a csecsemők és az öregek gyorsan kiszárad az álom inkább itatja mint kihajtja torkolatban ugyanaz a korty a falat egyet apának egyet anyának a test vérré réved a vámon mi befelé elszívárogo okkult nem szolgál okul a valóság csak butított verziója berendezi a viszonyt birtoknak ha nincs is lepapírozva leadózza

KATÍban áll mint gyerek térde csuklik tart még a genezis csak neki nem lesz utóda csak neki van utókora nem jegyzi testvérei nevét a szórend mindent maga alá rendel nevet a végén az ige KATÍban egyet *apának egyet / anyának a test vérré / réved a vámon*

hildegard kimegy a térre

középkori apácák álmodtak így csodálkozott rá tiltott szerelme álmára melyben kimenve a térre gyönyörű időben legkedvesebb fáját látva ujjongott lefeküdt a földre magzatpózban arcát a földhöz szorította csodálkozott hogy van tárgyaltan szerelem érezte ahogy mindeneken megnyugszik maga számára is váratlanul azt suttogta szeretlek uram a fehér vonalak a síkba süllyedtek hogy szét ne fussanak hogy mehetett ki a térre a felfüggesztett időben nem véd csak őriz a végtelen is csak szorítása szent szent szent kiben alany és állítmány összeegyeztethetetlen a szó vajon elég e-vel mekeg hogy áldozati állat híján izzák helyett leölettesen beszélne róla az égbolt jellegzetes kék színe is elhalványodna cserébe elképesztően színes naplementéi lennének a savas esőben ázva szerelme tiltott álmában a kimondástól minden szó túl hosszú a *vágyakozás iránytalanul a legszemélyesebb mert üres* ütegbe rendezhetetlen mestere a zenei aláfestés mindent felülír hogy beszéljen róla minden beszéd műveltető szerkezet alanyi jogon passzívált állítmány nem őriz csak véd csak a tárgyaltan szerelem nem fosztóképző eltűnik az idő sötét triádja szent szent szent kiben összeegyeztethetetlen ha békül a *vágyakozás iránytalanul / a legszemélyesebb mert / üres a súrja* a végtelen is csak szorítása szent szent szent sötét triádja

GILAH YELIN HIRSCH
IDŐ ÉS KÖVETKEZMÉNY